

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 17 0 Rs 102217 25 Rev
Sarajevo, 16.04.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sutkinja Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Silvane Brković-Mujagić i Enise Bilajac, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.Ž. iz ..., kojeg zastupa Hamdija Veladžić, odvjetnik iz Bihaća, protiv tuženog JP BH Pošta doo, Sarajevo-Centar, Pošta Bihać, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, vrijednost predmeta spora 31.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću, broj 17 0 Rs 102217 24 Rsž od 07.11.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj 16.04.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostupanjskom presudom Općinskog suda u Bihaću, broj 17 Rs 102217 19 Rs 2 od 09.08.2024. godine, Odluka Komisije za žalbe „JP BH POŠTA“ d.o.o Sarajevo broj 01.24.1-10795-36/19 S.L od 29.07.2019. godine, kao i odluka disciplinske komisije Centar pošta Bihać broj 10.5.6-24-1-10795-24/19 od 12.07.2019. godine, te Odluka Centar pošta Bihać o prestanku ugovora o radu radniku „JP BH Pošta“ d.o.o Sarajevo broj 10.05-24.1-12247/19 od 01.08.2019. godine, kao nezakonite su poništene. Obvezan je tuženi da tužitelju isplati na ime naknade štete za izgubljene plaće od 01.08.2019. godine do 17.11.2021. godine ukupno iznos od 13.106,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2021. godine pa do isplate, na ime otpremnine iznos od 4.065,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2022. godine pa do isplate, da za tužitelja uplati doprinose PIO/MIO od 01.08.2019. godine do 17.11.2021. godine na iskazane razlike plaća. Obvezan je tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.658,00 KM. Odbijen je zahtjev tužitelja kojim traži da se obaveže tuženi da mu isplati: na ime naknade za regres za 2019. godinu iznos od 637,70 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2020. godine pa do isplate, na ime naknade za regres za 2020. godinu iznos od 667,10 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2021. godine pa do isplate, na ime naknade za regres za 2021. godinu iznos 699,30 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2022. godine pa do isplate.

Drugostupanjskom presudom Kantonalnog suda u Bihaću, broj 17 Rs 102217 24 Rsž od 07.11.2024. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostupanjska presuda u odbijajućem dijelu potvrđena, dok je žalba tuženog uvažena i prvostupanjska presuda u dosuđujućem dijelu preinačena na način da je tužitelj odbijen sa svim tužbenim zahtjevima, zajedno sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostupanjske presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj.

Tužitelj je reviziju izjavio zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud prihvati reviziju, preinači pobijanu presudu odbijanjem žalbe i potvrđivanjem prvostupanjske presude. Traži naknadu troškova revizijskog postupka.

Tuženi u odgovoru na reviziju osporava osnovanost revizijskih navoda, uz prijedlog za odbijanje revizije.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama propisanim odredbom članka 241 stavak 1 Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj revizijski sud je donio odluku kao u izreci.

Kako je vrijednost predmeta spora 31.000,00 KM, revizija je prema članku 237 stavak 2 Zakona o parničnom postupku dopuštena.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora jeste poništavanje odluka o otkazu ugovora o radu tužitelja, koje su donesene s razloga jer je tužitelj tuženom kao poslodavcu podnio falsificiranu diplomu o završenoj stručnoj spremi, nakon čega je tuženi tužitelja rasporedio sa radnog mjesta poštunoše na radno mjesto operater šalterski radnik.

Iz stanja spisa proizilazi sljedeće činjenično stanje:

Tužitelj je bio uposlenik tuženog od 06.03.2013. godine na radnom mjestu poštunoše; tužitelj i tuženi su 29.07.2017. godine zaključili ugovor o radu kojim je tužitelj raspoređen na radno mjesto operator-šalterski radnik u pošti 77101 Bihać CP Bihać; zahtjevom od 10.04.2019. godine (provjera validnosti diplome u skladu sa zaključkom Vlade F BiH V broj 165/2019) tuženi se obratio Školi za cestovni promet Zagreb, koja se na zahtjev tuženika očitovala podneskom od 14.06.2019. godine u kojem je navela da svjedodžba tužitelja nije validna; 05.07.2019. godine pokrenut JE disciplinski postupak protiv tužitelja zbog teže povrede radne obveze iz članka 6 stavak 1 točka 41 Pravilnika o disciplinskoj i materijalnom odgovornosti – podnošenja falsificirane diplome ili svjedočanstva prilikom zaključivanja ugovora o radu ili tijekom rada; disciplinska komisija, nakon provođenja disciplinskog postupka u kojem je sudjelovao i sindikalni povjerenik, 12.07.2019. godine donijela je Odluku o otkazu ugovora o radu bez otkaznog roka kojim je tužitelja oglasila odgovornim što je prilikom raspoređivanja sa radnog mjesta poštunoše na radno mjesto operator-šalterski radnik u pošti 77101 Bihać CP Bihać, dostavio diplomu Školskog centra za cestovni saobraćaj OOUR Odgoj i usmjereno obrazovanje Zagreb, broj djelovnika 04-697-13/86 od 30.05.1986. godine, za koju je

škola izdala akt broj 251.96-02/3-19-2 od 14.06.2019. godine u kojem je navedeno da diploma nije validna, da je povodom žalbe tužitelja na navedenu odluku Komisija za žalbe donijela odluku kojom je žalba odbijena 01.08.2019. godine, a nakon konačnosti odluke disciplinske komisije direktor tuženog je donio odluku o prestanku ugovora o radu sa 01.08.2019. godine. Optužba protiv tužitelja za krivično djelo krivotvorenje isprave iz članka 373 stavak 2 Krivičnog zakona F BiH odbijena je zbog zastare.

Prvostupanjski sud je prema navedenom činjeničnom stanju utvrdio da nije određena radnja koja bi predstavljala povredu radne dužnosti, a da radnja počinjenja mora biti određena po vremenu, mjestu, i načinu počinjenja, zbog čega je tužitelju u disciplinskom postupku onemogućeno raspravljanje i davanje obrane, da navedeno potvrđuje i pravomoćna presuda krivičnog suda u Bihaću broj 17 0 K 112492 21 K kojim je odbijena optužba protiv tužitelja, te da je nastupila zastarjelost disciplinskog gonjenja u smislu odredbe članka 14 Pravilnika o disciplinskoj odgovornosti tuženog i članka 100 Zakona o radu F BiH. Usljed svih tih razloga, poništene su odluke tuženog kako je to i traženo tužbenim zahtjevima.

Drugostupanjski sud nije prihvatio razloge i zaključak prvostupanjskog suda kada je u pitanju nastupanje zastarjelosti za disciplinsku odgovornost tužitelja u smislu čl. 6 i 14 Pravilnika o disciplinskoj odgovornosti tuženog i članka 100 Zakona o radu Federacije BiH, sa navodima da članak 6 stavak 1 točka 41 Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti glasi: Teža povreda radne/ugovorene obveze je podnošenje falsificirane diplome ili svjedočanstva prilikom zaključivanja ugovora o radu ili tijekom rada, za što je tužitelj oglašen odgovornim, da članak 14 Pravilnika o disciplinskoj odgovornosti tužene glasi: Rok za podnošenje disciplinske prijave i zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka zastarijeva u roku od jedne godine od dana učinjene povrede radne /ugovorene obveze i da članak 100 Zakona o radu F BiH glasi: U slučaju otkazivanja ugovora o radu u slučajevima iz čl. 97 i 99 ovog zakona, ugovor o radu može se otkazati u roku od 60 dana od dana saznanja za činjenicu zbog koje se daje otkaz, ali najduže u roku od jedne godine od dana učinjene povrede. Slijedom citiranih zakonskih odredbi, drugostupanjski sud je zaključio da prigovor zastarjelosti disciplinskog postupka nije osnovan, jer je tužitelj poslove operatora-šalterskog radnika obavljao temeljem ugovora o radu od 29.07.2017. godine i da je te poslove obavljao sve do donošenja odluke o otkazu ugovora o radu i to na osnovu podnesene falsificirane diplome, što je tuženik saznao 05.07.2019. godine, da je tužitelj dolazeći na posao svakim danom vršio novu istovrsnu povredu radne obveze, sve dok se nije za povredu saznalo, nakon čega je tuženi u okviru subjektivnog roka od 60 dana iz članka 100 Zakona o radu F BiH donio odluku o otkazu ugovora o radu. Pravomoćna presuda krivičnog suda u Bihaću broj 17 0 K 112492 21 K kojom je tužitelj oslobođen krivične odgovornosti zbog zastare krivičnog gonjenja, nije relevantna u ovom postupku.

Drugostupanjski sud je također drugačije ocijenio i dispozitiv odluke o otkazu ugovora o radu bez otkaznog roka, koji glasi: M.Ž. je odgovoran što je prilikom raspoređivanja sa radnog mjesta poštunoše na radno mjesto operator-šalterski radnik u pošti 77101 Bihać CP Bihać, dostavio diplomu Školskog centra za cestovni saobraćaj OOUR Odgoj i usmjereno obrazovanje Zagreb broj djelovnika 04-697-13/86 od 30.05.1986. godine, za koju je ista škola izdala akt broj 251.96-02/3-19-2 od 14.06.2019. godine, u kojem je navedeno da diploma nije validna, čime je počinio težu povredu radne/ugovorene obveze

iz članka 6 stavak 1 točka 41 Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti podnošenja falsificirane diplome ili svjedočanstva prilikom zaključivanja ugovora o radu ili tijekom rada. Suprotno zaključku prvostupanjskog suda, ovaj sud zaključuje da naprijed citirani dispozitiv pobijane odluke sadrži sve elemente opisa povrede (način izvršenja, vrijeme i mjesto).

Pobijana presuda utemeljena je na relevantnom materijalnom pravu i to odredbama članka 6 stavak 1 točka 41 i članka 14 Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti i odredbi članka 100 Zakona o radu F BiH ("Sl. novine F BiH", br. 26/16, 89/18, 44/22 i 39/24"). Nesporno je da je tužitelj predočavanjem falsificirane diplome ishodio drugo za sebe povoljnije radno mjesto kod tuženog, što predstavlja težu disciplinsku povredu propisanu Pravilnikom tuženog. Ovu povredu tužitelj je kontinuirano ponavljao (trajno) održavanjem radnog odnosa utemeljenog na falsificiranoj diplomi i na taj način držao tuženog kao poslodavca u zabludi cijelo vrijeme trajanja radnog odnosa, zbog čega nema mjesta pozivanju na primjenu objektivnog roka od godinu dana od dana predočavanja po prvi put falsificirane diplome, kako je to pravilno protumačio i zaključio drugostupanjski sud. Dodatno, ovdje se radi o vrsti povrede takve prirode (gubitak povjerenja) uslijed koje nije osnovano od poslodavca očekivati da nastavi radni odnos sa tužiteljem.

Što se tiče ostalih revizijskih navoda, ovaj sud napominje da nema zakonskog ovlaštenja za preispitivanje činjeničnog stanja (odredba članka 240 stavak 2 Zakona o parničnom postupku), dok drugačije tumačenje relevantnog prava tužitelja ne može imati drugačiji učinak u odnosu na prethodno iznijeto.

Kako ne stoje razlozi zbog kojih je revizija tužitelja izjavljena, kao ni razlog na koji sud pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud je reviziju tužitelja odbio primjenom odredbe članka 248 Zakona o parničnom postupku.

Obzirom da revident nije postigao uspjeh u revizijskom postupku, odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova revizijskog postupka, sukladno odredbi članka 397 stavak 1, u vezi sa člankom 386 stavak 1 tog zakona.

Predsjednica vijeća
Amira Sadović, s.r.